

Sygn. akt I ACa 1716/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bogusława Sieruga
Sędziowie:	SA Dorota Gierczak (spr.) SA Monika Koba
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Woźnicka

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2012 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w (...)

i Zakładowi Karnemu w (...)

o ustalenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 11 marca 2011 r. sygn. akt I C 853/09

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy

IACal716/11

UZASADNIENIE

Powód K. S. w pozwie wniesionym (ostatecznie) przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w (...) i Zakładowi Karnemu w (...) domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 40.000 zł oraz zobowiązania pozwanego do usunięcia spowodowanej przez niego sytuacji i nienaruszania w przyszłości dóbr osobistych powoda.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa na koszt powoda. Zarządzeniem z dnia 17 listopada 2009r. zwrócono pozew w zakresie żądania zapłaty kwoty 40.000 zł. Zarządzenie to uprawomocniło się z dniem 10

grudnia 2009r. Wyrokiem z dnia 11 marca 2011 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił powództwo oraz nie obciążył powoda kosztami postępowania w sprawie. Postanowieniem z dnia 19 maja 2011 r. Sąd ten sprostował oczywistą omyłkę w w/w wyroku poprzez wpisanie w jego rubrum słowa: „o nakazanie” w miejsce słów: „o zapłatę”. W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji ustalił, że powód był osadzony w Areszcie Śledczym w (...) oraz w Zakładzie Karnym w (...), w szczegółowo opisanych w uzasadnieniu okresach. Sąd ustalił także stan czystości cel, znajdujących się w nich kąpeków sanitarnych, oświetlenia, wentylacji, zaopatrzenia w środki sanitarne, a także dostępu powoda do świetlicy, biblioteki oraz możliwości uczestniczenia przez niego w zajęciach kulturalno - oświatowych, sportowych, posłudze religijnej. Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd, wskazując na przepisy art. 23 k.c. i art. 24 k.c., stwierdził, że powód nie wykazał, poza incydentalnym przeludnieniem w celach, że we wskazanych jednostkach penitencjarnych panowały warunki sanitarne naruszające jego dobra osobiste oraz, że nie zapewniono jemu właściwej opieki medycznej. W konsekwencji Sąd uznał, że, w jego ocenie, przeludnienie cel, w których powód odbywał karę, miało charakter incydentalny i nie osiągnęło, w tym konkretnym przypadku, poziomu skutkującego naruszeniem dóbr osobistych powoda wymagającym zadośćuczynienia.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i zasądzenie na jego rzecz kwoty 40.000 zł z ustawowymi odsetkami. W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie na koszt powoda.

SĄD APELACYJNY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE: Apelacja podlega uwzględnieniu.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że w pozwie powód domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 40.000 zł oraz zobowiązania pozwanego do usunięcia spowodowanej przez niego sytuacji i nienaruszania w przyszłości dóbr osobistych powoda. Analiza akt skutkuje także jednoznacznym wnioskiem, że prawomocnym zarządzeniem z dnia 17 listopada 2009r. zwrócono pozew w zakresie żądania zapłaty kwoty 40.000 zł. Oczywistą konsekwencją powyższego było to, że przedmiotem rozpoznania przez Sąd I instancji winno pozostawać wyłącznie żądanie powoda w przedmiocie zobowiązania pozwanego do usunięcia spowodowanej przez niego sytuacji i nienaruszania w przyszłości dóbr osobistych powoda. Zdaniem Sądu Odwoławczego, treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia skutkuje jednoznacznym wnioskiem, że przedmiotem rozpoznania nie było żądanie zobowiązania pozwanego do określonych działań, lecz żądanie zapłaty, które, ze względu na w/w zwrot pozwu, nie mogło już podlegać rozpoznaniu. Powyższej konkluzji nie zmienia postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 19 maja 2011 r., którym Sąd ten sprostował oczywistą omyłkę w w/w wyroku, poprzez wpisanie w jego rubrum słów: „o nakazanie” w miejsce słów: „o zapłatę”, ani też stwierdzenie jego uzasadnienia, że sprawa niniejsza była rozpoznawana wyłącznie w zakresie żądania złożenia oświadczenia dotyczącego zaniechania dóbr osobistych, tym bardziej, że żądania złożenia przez pozwanego oświadczenia woli powód w ogóle się nie domagał. W rezultacie stwierdzić, według Sądu II instancji, należy, że rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd I instancji w ogóle nie rozpoznał jej istoty, albowiem nie zajmował się żądaniem skarżącego, które pozostało do rozpoznania po częściowym zwrocie pozwu zarządzeniem z dnia 17 listopada 2009r.

Podkreślenia przy tym wymaga, że w zaistniałej sytuacji Sąd Odwoławczy rozważał, czy apelacja powoda, odnosząca się wyłącznie do roszczenia o zapłatę, winna podlegać rozpoznaniu. Biorąc jednak pod uwagę treść uzasadnienia omawianego wyroku, Sąd ten uznał, że niezasadnym byłoby jej odrzucenie. Reasumując: Sąd Apelacyjny, stwierdzając, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy, na podstawie art. 386 §4 k.p.c. w zw. z art. 108 §2 k.p.c., uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania, pozostawiając temuż Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając przedmiotową sprawę ponownie Sąd I instancji przeprowadzi w całości postępowanie dowodowe w zakresie faktycznego żądania powoda i w

oparciu o poczynione ustalenia rozstrzygnie w przedmiocie roszczenia skarżącego.